

Европѣ ведно съ Българи тѣ или въ по-обшырнѣ смѣсь да кажиме съ много-численны тѣ Словены, и държало ся е всекогы настръны по гористы тѣ мѣста, непознавающто и не занимающто ся никакъ съ орачество то. А кога то ся сѣ заселили вѣкы Българи тѣ въ Европѣ, по равнины тѣ и плодови ты тѣ мѣста, започнѣли да работѣтъ земѣ тѣ, да зидаѣтъ кѣшты и домове, да устройѣтъ първо то общество образования въ Европѣ, то горско еленско плѣмя ся е държало за много юште врѣмя се настръны по горы тѣ и не е можяло тѣмъ скоро да ся смѣси съ тѣхъ по причинѣ на кастѣ тѣ си на коѣ то е принадлежяло. Тукидиво то описание за първо то появление на Елены тѣ е съгласно отъ чясти съ това наше сказание. Ные штѣмъ ся потруди да докажиме, въ подобно мѣсто, што значи имя то *Еленъ* и *Гръкъ*, и какъ то плѣмя е прѣудолѣло надъ други нѣкои си околшны плѣмена, умножяющто ся отъ тѣхъ и убогатившо ѣзыка си отъ тѣхнаго; какъ то и отличительны тѣ свойства първаго и стараго еленскаго ѣзыка въ какво ся състоѣтъ; а послѣ и смѣсь тѣ му съ други малко сродны или съвсеѣмъ несродны му народы и ѣзыцы, отъ коихъ ся е съставиль той народъ, какъ то и ѣзыкъ, кой е съхраненъ писменно.

Прѣймѣштество то българскаго ѣзыка надъ еленскаго ся състои въ томъ, чи той е увърдиль почти цѣло първобытно то си гласопрѣизношение, по сравненію съ самскрытаго и зандскаго най-паче, кои сѣ признати отъ ученаго свѣта за най-стары ѣзыцы до сега познати на свѣта; старыи си крои, разумѣваме най-паче въ горенны тѣ му рѣчы, безъ да отетѣпва ни одному отъ европѣйскихъ ѣзыковъ въ богатство то, въ удобойзрѣчїе то и въ прѣймѣштество то да съставя отъ свои си коренны рѣчы, не само много-сложны, нѣ и новы юште коренны рѣчы за потрѣбѣ изражения си и за новы прѣдмѣты, безъ да изгубва свойство то и ѣвность тѣ значенія имъ, какъ то сѣ въ коренны тѣ му първобытны рѣчы, кое прѣймѣштество новолатински тѣ и други индоевропѣйски названи ѣзыцы не могѣтъ да имѣтъ, освѣнъ еленскаго; зашто то и той има това богатство, нѣ до нѣкои си само стѣпенъ и поради смѣсь тѣ отъ пелазгичьскаго, старобългарскаго.

Разностѣпени тѣ же сродства, кои то имѣтъ сички тѣ индоевропѣйски ѣзыцы по между си и въ общтѣ съ самскрытъ и зандскы ѣзыкъ, никакъ не могѣтъ упроверга наши тѣ доводы за прѣймѣштество то и най-голѣмѣ тѣ старинѣ надъ тѣхъ българскаго ѣзыка. Първо, зашто то нашъ ѣзыкъ, какъ то и выше казахме, увърдиль и удържялъ до днѣсь почти сички тѣ гласове и измѣнение то имъ единъ въ други, какъ то ся виждѣтъ и чѣтѣтъ въ самскрытыи и зандскы ѣзыкъ; второ, чи нашъ ѣзыкъ кату ся разглоби до коренны тѣ си слокове, става сѣшты почти какъ то тѣхъ ѣзыцы; трѣтьо, чи тии коренны слокове, и сами уединени, изражявѣтъ ѣвны и цѣлы мыслы какъ то и много коренны